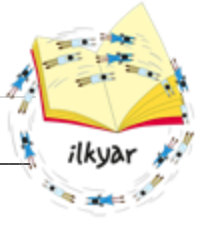

YAŞIYORUM AMA NE?

Hamide ÖZ

YAŞIYORUM AMA NE?

İlkyar minibüsü' nün üçüncü projesinde, Adana-Aladağ'daydık. Döneli dört beş gün oluyor, ben o çocuklar şu an ne yapıyor acaba diye düşünüyorum. Ybo projelerinin en güzel tarafı olan; çocuklarla sabah kalkıştan, akşam yatıncaya kadar birlikte zaman geçirmeyi, o koşuşturmacayı düşününce, daha yola çıkmadan sanki oraya gitmişim gibi hissettim.

Cuma akşamı Aladağ'a ulaştık, okula varıncaya kadar gördüğümüz o güzel yerler, muhteşem manzaralar, güzel bir proje olacağını habercisiydi sanki. O yemyeşil dağların arasından geçerek okulumuza vardık. Çocuklar aşağıya bahçeye indikten sonra kendi aralarında konuşmaya başladılar. Ankara'dan geldiğimizi biliyorlar fakat kimler gelmiş diye fısıldaşıyorlardı. Çocuklardan biri Hüseyin hocayı görünce dedi ki: Galiba bilim adamları gelmiş.

Cumartesi günü, erken başladık güne. Sabahtan akşama kadar sürekli bir şeyler yaptık, her dakikamızı çocuklarla geçirmeye çalıştık. Etkinliklerimiz dolu dolu geçti. Birçok çocuk aklımda, hatırımda kaldı. Şu an onları düşününce bile gülümsüyorum. O çocuklardan birisi de

Melih'ti. Etkinlikte sorduğum her soruya Melih araştırmalarıyla, şimdiye kadar okuduklarıyla cevap verdi. Her cevap verişinde heyecanla ayağa kalıp "bu konu hakkında bildiklerimi aktarmak istiyorum" dedi. Akşam başarı ödüllerinde geleceğin profesörü olarak alkışladık onu. Sınıf arkadaşı Ahsen, beraber katıldıkları Tübitak projesini heyecanla anlattı, sonuçlar için mutlaka mektupla bana haber vereceğini söyledi.

Öğleyin, deneylerden önce korumuz vardı. Berivan ablalarıyla hazırladıkları şarkıları seslendirdiler. Sesleri hala kulağımda “oynaya oynaya gelin çocuklar, el ele el ele verin çocuklar”. Okullara götürdüğümüz dış etkinlik malzemeleriyle oyunlar oynadık, uçurtma uçurduk, bazen hep beraber uçurtmanın arkasından koştuk. Şarkılar söyleyerek ip atlamaya çalıştılar. Yemeklerimizi yerken YBO anılarımı anlattım ben de onlara. Yorucu ama muhteşem bir gündü. Sözlerimizi aldık, Pazar sabahı ayrıldık Ybo’dan.

İkinci gün Kıcak’ taydık. Okula geliş saatleri gelinceye kadar, yakın evlerdeki çocuklara haber verdik. Traktörün üstündeki ailesine yardım eden çocuklara, hemen koyunlarını, keçilerini besleyip okula geleceğini söyleyen çocuklara... Çok güzel çocuklar tanıdım orada da. İlkokul öğrencileri, ikinci sınıf öğrencileri bile deneyleri ilgiyle takip ettiler. Etkinlikte kıpır kıpır enerjileri bana da geçti, onlardan da sözümüzü alıp ayrıldık Kıcak’tan.

Yukarıda yazdıklarım iki günün çok kısa olaylar dizisi aslında, anlatılacak daha çok şey var. Bunlardan ayrı bir de hissettirdikleri var. Projede ben farklı şeyler yaşıyorum ama ne? Ankara’ya dönüş yolunda, Aladağ’ın o yeşil muhteşem dağlarından geçerken çok şey düşündüm. Hatta bu izlenimi dönüş yolunda yazsaydım, daha iyi ifade edebilirdim belki duygularımı.

Ara sıra çiseleyen yağmurla o iki gün birleşti, kafamda bir Aladağ projesi filmi oluştu. Kafama; çocukların adları, sesleri, yaptıklarımızla bir proje dosyası daha eklendi. Bu sırada, her düşünce birbirini kovaladı, tekrardan anladım bazı şeyleri. Mesela; İlkar’a ne kadar minnettar olduğumu, varlığı için ne kadar şükretsem yine az olacağını

...

Gönüllü olmadan önce bende, her insanın hayatının belli bir döneminde hissettiğini düşündüğüm, “tam olarak tanımlayamadığı bir şeye karşı hissettiği özlem duygusu” vardı. O özlem duygusu, İlkıyar’da 3.5 yıl önce gönüllü olmamla birlikte azaldı. Hep burada olmam gerekiyormuş gibi hissettim daha doğrusu. Ben, çocuklara; birilerine bir yararım olsun diye uğraşırken hiç fark etmeden en çok kendi yararına bir şeyler yapmışım.

Ben; Şerife’ye, Ahmet’e

kendi potansiyelini ancak sen gerçekleştirebilirsin,
aklının kılavuzluğundan ayrılma,
çok çalışıp memleketini iyi yerlerde temsil edip
hepimizi çok gururlandıracaksın deyip,
bundan sonra ben nasıl aksini yapabilirim?
Çocuklar beni rol model alırken,
abla ileride sen gibi biri olmak istiyorum derken,
benim bu yaptıklarım ne kadar yeterli?

Ben geleceğim için,
ülkemin güzel çocukları için daha neler yapabilirim?
Onlara neler borçluyum, neler borçluyuz?
Tüm bu soruları kendime sorunca geleceğe umutsuzlukla bakma düşüncesi,
bir günümü bile boş geçirme gibi bir lüks t a m a m e n o r t a d a n k a l k t ı .

Şimdi düşünüyorum da, yıllar sonra beni en mutlu edecek şeyler:
Gittiğimiz okullardaki çocukların büyüyünce İlkıyar’ın kapısını çalması,
Hamide abla siz bizim okulumuza gelmiştiniz “bak ben de buradayım, sözümü
tutup sizden daha iyi yerlere geldim” demesi...
Bu ümitli düşünce beni ayakta tutuyor, bir sonraki her proje için daha da
heyecanlandırıyor. Bu yönden kendimi çok şanslı hissediyorum.

Diğer bir şansım ise; İLKYAR'ı ve hocamı tanımış olmak, bir şekilde yollarımızın kesişmiş olması. Bana bireysel olarak şunu yap, bunu yapma, bunu okursan iyi olur gibi tavsiyelerde bulunmamasına rağmen, aslında sadece yaptıklarıyla, böyle bir insan olmasıyla bile, hayatıma bu kadar etki edebilmiş tek hocam. Umarım gelecekte onun gibi bir insan olabilirim.

İleride bir gün iyi yerlere gelebilirim,
ülkeme en ufak bir katkı olursa

yine hocamın,

yine İlkıyar'ın bana aşıladığı ilkeler sayesinde olacaktır.

Son olarak, projelerimizi gerçekleştirmemizi sağlayan
bağışçılarımıza,

gönüllülerimize,

İlkıyar'a emek veren herkese

çok teşekkür ederim.

İyi ki varsınız...

Hamide Öz

Hacettepe Üniversitesi
Almanca Mütercilik Bölümü 3